

Tisztelettel Köszöntöm a Kedves Olvasót!

MARADJUNK OTTHON!

„Hogyan képes a többi gyerek arra, hogy az én szüleim nélkül éljen?” Olivier Bourdeaut

Gondolat

A helyzet, amiben vagyunk, mindenkiben bizonytalanságot kelt, hiszen nem tudjuk, mit hoz a holnap. Ha a család minden tagja bíz a másokban, ez nagyban segít, hogy kisebb lelki sérülésekkel legyünk túl a világot érintő krízisen. **Mutassuk meg!**

Óvodáskor

A szocializáció bölcsője. itt tanulja meg gyermek a társas együttlét, a társadalmi normák határait. A kultúra normarendszeréhez való igazodás szabályait sajátítják el a gyermekek. A társas lét interakciókban (társas beszélgetések, cselekvések) zajlik. Ehhez tolerancia, empátia, megértés szükséges. Ez kölcsönösségen kell, hogy alapuljon.

Az óvodában a gyermek kortársakkal találkozik. A kiscsoportos korú gyermekek egymás mellett, függetlenül egymástól játszanak. A középsősök szerepjátékot kezdeményeznek egymás között. Kiosztják a szerepeket, maguk által alkotott egyszerű szabályokat hoznak, amik állandó

változásban vannak. A nagycsoportosok a külső szabályokat elfogadják, azokat betartják, betartatják.

Pozitív szülői viselkedés-párok sorolok fel, amik hatására kevesebb a reggeli ellenkezés, a harc, a húzd meg – ereszd meg játszma.

1. Kiszámíthatóság – következetesség

A napirend fontossága: ha egyik nap megenged valamit a szülő, másnap nem, ezt a gyermek nem tudja értelmezni, összezavarodik, dacos lesz. Az óvodáskorú gyermek gondolkodása konkrét, ami azt jelenti, hogy amit mond a szülő, vagy amit tesz, az úgy van. Ha mindig máshogy van, nem tud mihez igazodni. Ha kiszámítható a szülő, a gyermek engedelmes.

2. Dicséret – büntetés

Az előzőekben tettem említést: sok felszólító mondatot használunk a nevelés során. Kutatások szerint: a nem elfogadható viselkedésre többször hívja fel a szülő a figyelmet, mint megdicséri. Sokat mondjuk: „Ne kiabálj!”, keveset mondja a szülő: „Ügyes vagy!”

3. Hiszti – szülői figyelem

Hiszti alatt értem: a gyermek torka szakadtából üvölt, és a földre veti magát. Ez előfordulhat akkor, ha a szülő nem elég körültekintően választotta meg a vásárlás időpontját, dél felé indult el. A gyermek ebéd után aludna, fáradt, ezt nem tudja jelezni, csak sírással. A napirend megtartása biztonságot ad. Ez egy idő után tanult viselkedéssé válik: tudatos lesz, „... ha sírok, elérem a célokat...”

4. Nyafogás – engedékenység

Hasonló a helyzet az előzőleg említett esettel. Ha a gyermek elkezd valamiért könyörögni, a szülőnek pedig dolga lenne, a szülő inkább enged a könyörgésnek, és megteszi, amit a gyermek kért. Ez azért helytelen, mert maga tanítja meg a gyermekét, hogy hol van a „megengedő gomb”, amit meg kell nyomnia.

5. Program - játék

Némely szülő túlértékeli a különórákat és lebecsüli a játék jelentőségét. Ha minden napra az óvoda után angolra, balettra, sakkra... megy a gyermek, ez azért helytelen, mert a gyermek ezeken a foglalkozásokon „felpörög”, és kevés az idő arra, hogy megnyugodjon. Fontos a különóra, de nem minden nap. A játék lehet szabad és irányított. Ennek helyes arányának megválasztása a szülőn múlik, hiszen ő ismeri legjobban a gyermekét. Figyeljük meg mindkét játék alatt, és ebből tudunk következtetni, melyikből mennyi időt igényel a gyermek. A gyermek igényli, hogy a szülő játsszon vele! Lehet, hogy nem mondja, de szüksége van rá. Olyankor

vegyük észre az árulkodó jeleket (oda-oda megy a szülőhöz, szólongatja...), tegyük félre a házimunkát, adjuk át magunkat a gyermek örömeinek.

Barátság

Az óvodások a következő szempontok szerint barátkoznak: azonos életkor, azonos nem, azonos dolgokat kedvelik. A fiúk és a lányok általában elkülönülve játszanak. A fiúk szabályrendszereket építenek fel a játék folyamán, a lányok az együttműködésre, a személyközi érzékenységre fókuszálnak. Vannak örök barátságok, melyek az óvodában kezdődtek.

Szülők

Egy kutatásra hívom fel a figyelmet. Összehasonlították a mai gyermek és a néhány évtizeddel ezelőtt élt gyermek életterét. Szigorúan megállapítható, hogy az említett korban élt gyermek a saját játszósarkában, szobájában játszott, addig a mai kor gyermeke az egész lakást uralja. Játékai szerte a lakásban, a fürdőszobában a műanyag kacsa, a konyhában a mesefigurás bögrék garmada, bekeretezett gyerekrakozok a falon..., minden a gyerekről szól. Ezt „gyerekuralomnak”, „kindergarchinak” nevezték el. A szülők többsége verseng a gyermek kegyeiért. A boltban megveszi a szülő azt, amit a gyerek akar, mert nem akar nyilvános botrányt. Kétségtelen, több könyvtárnyi irodalom szól a gyermek helyes neveléséről. Több figyelmet fordítunk a gyermek fejlődésére, mint magára a gyerekre: mondta egy amerikai kutató.

Egy kevésbé emlegetett, de fontos életkori szakasz említék meg, ez az **ödipális kor**. Ezt az elnevezés Sigmund Freud-tól származik. Lényege: a gyermek az ellenkező nemű szülő felé fordulnak (a személyiségfejlődés pszichoszexuális megközelítéséről van szó.), az azonos nemű szülőtől eltávolodnak. Ez az időszak az óvodáskorra esik. Ilyenkor szokott elhangzani a bűvös mondat: „Te leszel a férjem!”, „Te leszel a feleségem!” Ez a kor végére visszaáll, azonos szeretettel fordul mindkét szülője felé. Ha a szülők biztonságos kapcsolatát puszival, öleléssel demonstrálják a gyermek felé, az egy idő után meggyőzi a gyermeket gondolatai túlzó csapongásáról.

Tehát:

A következetesség, a **hitelesség, az állandóság** elengedhetetlen a szülő részéről.

A gyermek vágyik a szülő kitüntetett **figyelmére!**

A nevelés akkor sikeres, ha a születés első percétől **tudatos** a szülő!

Az óvodás legfontosabb tevékenysége a **játék**.

„A gyerek (...) eredendően, "gyárilag" leginkább semmilyen. Nem jó és nem rossz, nem szorongó, nem agresszív, nem lusta. A felnőttek teszik azzá.”

Szigeti Ildikó

Gondolataikat továbbra is várom!

Elérhetőség: pszichogalgaheviz.2020@gmail.com

Vigyázzunk magunkra és a hozzánk közelállókra!

Folytatjuk!